

РЕШЕНИЕ

№ 2236

гр. ***, 08.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 47 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ В. БОГДАНОВА
НОНЧЕВА

при участието на секретаря ДЕНИЦА Ж. ВИРОНОВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ В. БОГДАНОВА НОНЧЕВА
Гражданско дело № 20231110116459 по описа за 2023 година
за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от М*** В. Л*** срещу „*** с която са отправени искания за осъждане на ответното дружество да заплати на ищцата сума в общ размер от 5069,92 лева.

В исковата молба, уточнена с молба с вх. № 114364/25.04.2023 г., се твърди, че М*** Л*** живеела на адрес гр. *** от 10.02.2005 г. Тя притежавала недвижим имот - апартамент ** находящ се в гр. ****, който отдала под наем на 27.12.2007 г. на „**** по силата на договор с нотариална заверка на подписите, като партидата, открита в „*** за отдадения под наем имот, била прехвърлена на дружеството - наемател. За това обстоятелство ответникът бил надлежно уведомен, но въпреки това „*** подало заявление за издаване на заповед за изпълнение срещу М*** В. Л*** за цената на топлинната енергия, потребена в отдадения под наем апартамент в периода от 01.07.2017 г. до 30.04.2019 г. Предвид погрешно посочване адреса на ищцата в книжата по така образуваното съдебно производство по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав, същата не била надлежно уведомена за претенцията на ответника. Впоследствие било образувано изпълнително дело № 7539/*** г. по описа на ЧСИ М. *** в хода на което от М*** Л*** била събрана и преведена в полза на „*** сума в общ размер от 4744,92 лева. По искане на ищцата издадената по гр. д. №

6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав, заповед за изпълнение била обезсилена с разпореждане от 02.02.2023 г., влязло в сила на 15.02.2023 г. За подаването на молбата ищцата заплатила държавна такса в размер на 25,00 лева и адвокатски хонорар в размер на 300,00 лева. М*** Л*** твърди, че плащането в хода на изпълнителното дело било без основание, тъй като тя се явявала трето лице, а не потребител на топлинната енергия, цената на която ответникът претендирал от нея, макар да бил уведомен за наличието на наемател в имота. Лишаването от възможността да възрази срещу претенцията на ответното дружество, поради погрешно посочения адрес в съдебното производство по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав, наложило извършването на допълнителни разноси за такси и адвокатски хонорар, които се намирали в пряка причинна връзка с неоснователно предявените от „*** претенции. Поради изложеното ищцата отправя искане за уважаване в цялост на предявените от нея искове.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „*** за отговор, като с постъпилия в законоустановения срок такъв ответното дружество е оспорило изцяло предявената искова претенция и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Твърди се, че процесната сума не била постъпила по сметка на дружеството, както и че не била налице хипотезата на неоснователно обогатяване в полза на дружеството. Поддържа, че нямало влязъл в сила съдебен акт, с който да е обезсилен изпълнителният титул, послужил като основание за образуване на изпълнителното дело, а при наличие на постъпили суми, същите се явявали дължими и били доброволно заплатени от ищцата. В условията на евентуалност се твърди, че част от събраните по изпълнителното дело суми не били разпределени в полза на дружеството, а представлявали такси по ТТРЗЧСИ. Твърди се недопустимост на исковата претенция за заплащане на сторените от ищцата разноси по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав.

Софийски районен съд, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД за осъждане на ответника „*** да заплати на ищеца М*** В. Л*** сумата от 4744,92 лева, представляваща платено от нея без основание в полза на ответника вземане по изпълнително дело № 7539/*** г. по описа на ЧСИ М. *** рег. № *** в КЧСИ, и с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 325,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени такси и разноси по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав.

По иска с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже: 1/ че процесната сума е излязла от патримониума на ищцата, т. е. че е заплатена от нея; 2/ че

така заплатената сума е постъпила в имуществения комплекс на ответника, т. е. че е заплатена в негова полза. От друга страна, ответникът следва да установи наличието на валидно основание за заплащане на процесната сума от ищеца в негова полза, включително съществуването на това основание и към датата на изплащането на сумата. На основание чл. 154, ал. 1 ГПК всяка от страните е длъжна да докаже фактите, на които основава своите искания и възражения.

По делото е приложено гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав, от съдържанието на което се установява, че „*** е депозирало заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу М. В. Л*** в качеството □ на длъжник за натрупани парични вземания за доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение за топлоснабден имот, находящ се в гр. ***, ул. “Солунска” № 21, ет. 2, аб. № 14584.

За претендираните суми е издадена заповед за изпълнение от 18.06.2020 г., срещу която с Определение № 6464/06.07.2022 г., постановено по ч. гр. д. № 6799/2022 г. по описа на СГС, ЧЖ-І-К състав, е прието възражение по чл. 423 ГПК на М. В. Л***, съответно – изпълнението на издадената заповед е спряно и делото е върнато на СРС, 57-ми състав, за осъществяване на действията по чл. 415 ГПК. Видно от мотивите към съдебния акт, заповедта за изпълнение не е била надлежно връчена на длъжника, тъй като вместо на установения съгласно извършената справка постоянен и настоящ адрес на М. Л***, а именно – гр. ****, съобщенията са били изпращани до погрешно посочения от заявителя адрес – гр. *** – необитаем от длъжника, на който не е установена жилищна постройка. Затова и връчването по реда на чл. 47 ГПК е прието за незаконосъобразно.

Изложеното се подкрепя от представените от ищеца писмени доказателства, налични и в кориците на заповедното дело – справка за предоставяне на данни по реда на Наредба 14/18.11.2009 г. за лицето М. В. Л., съобщение до длъжника за връчване на издадената заповед, уведомление по чл. 47, ал. 1 ГПК от 30.08.2020 г., както и изпълнителен лист от 19.04.*** г. – всичките с погрешно вписан в тях адрес на длъжника.

На основание чл. 423, ал. 4, изр. 4 ГПК, разглеждането на делото от първоинстанционния съд е продължило с указания по чл. 415, ал. 1 ГПК за възможността на заявителя да предяви иск за вземането си, обективирани в Разпореждане № 20072171/08.12.2022 г., постановено по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав. Със съдебния акт “***** изрично е предупредена и за последиците, в случай че не представи доказателства за предявен иск в указания едномесечен срок. С последващо Разпореждане № 20077594/02.02.2023 г. разглеждащият състав е констатирал депозирано по делото становище от 23.01.2023 г., с което заявителят уведомява съда, че няма интерес от предявяване на иск, тъй като длъжникът е заплатил всички претендирани суми. В тази връзка заповедта за изпълнение от 18.06.2020 г. по чл. 410 ГПК е обезсилена, а производството по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав – прекратено.

От представеното по делото удостоверение с изх. № 64737/09.11.02023 г. от ЧСИ **** по изп. дело № ***** (л. 58), се установява, че в хода на образуваното изпълнително производство е постъпила сума от М. Л*** в общ размер на 5319,91 лв., от които 4774,72 лв. са разпределени на вискателя “*****. Това е и сумата, предмет на настоящия иск, за която ищцата твърди, че □ е била удържана без основание, съответно – че подлежи на връщане като недължимо платена.

Като обстоятелство, от което произтича претендираното □ право, ищцата посочва наличието на наемно правоотношение по силата на договор за наем от 27.12.2007 г. на недвижим имот, находящ се в гр. ***, ул. “Солунска” № 21, ет. 2, сключен с трето за спора лице – “*****” ***, на чието име са прехвърлени партидата и абонатния номер в “*****”. Това е и топлоснабденият имот, до който е доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение, съответно – за който са начислени паричните вземания, предмет на процесната заповед за изпълнение от 18.06.2020 г., издадена срещу собственика на имота М. Л***, вместо срещу наемателя като ползвател на топлинната енергия. В уточнителна молба с вх. № 114364/25.04.2023 г. са наведени още твърденията, че поради грешното призоваване по делото (гр. д. № 6171/2020 г. на СРС, 57-ми състав) ищцата е била лишена от възможността да направи възражения в изложения смисъл, в резултат на което неоснователно е била осъдена да заплати процесните суми.

По повод изявленията на ищцата и съобразявайки развитието на заповедното производство, следва да се посочи, че когато са налице предпоставките на чл. 423, ал. 1 ГПК и съдът приеме възражението, какъвто е настоящият случай, то тогава се възстановява положението, което би съществувало, ако длъжникът беше подал възражение по чл. 414 ГПК в срок (така – Определение № 433 от 02.06.2011 г. по ч. т. д. № 413/2011 г., II т. о. на ВКС, Определение № 604 от 04.07.2012 г. по ч. т. д. № 445/2012 г., II т. о. на ВКС). В този смисъл възраженията на ищцата не отговарят на действителното правно положение между страните, доколкото същата надлежно е упражнила правото си по реда на чл. 423 ГПК да депозира възражение срещу процесната заповед за изпълнение.

Допълнителен аргумент, опровергаващ твърденията на М. Л***, е обстоятелството, че по силата на съдебния акт на въззивния съд, с който възражението е прието, на основание чл. 423, ал. 3, изр. 1 ГПК, изпълнението на издадената заповед е спряно. Отделно, съществува доктриналното разбиране, намерило отражение и в съдебната практика – Определение № 27 от 18.01.2010 г. по ч. т. д. № 486/2009 г., II т. о. на ВКС, че както при заявено възражение по чл. 414, ал. 1 ГПК пред компетентния по заповедното производство първостепенен съд, така и при приемане на възражението от въззивния съд след доказване на някое от основанията по чл. 423, ал. 1 ГПК за ненадлежно връчване на заповедта или за несвоевременно упражняване на материалноправната защита срещу нея, спирането на принудителното изпълнение е настъпило по силата на закона, а изричният акт на съда за спиране на делото допълнително внася яснота в отношенията между страните.

От изложеното следва, че процесното изпълнително дело е било спряно, като по същото не е следвало да бъдат извършвани изпълнителни действия. Твърденията на ищцата, че сумата не е била заплатена доброволно от нейна страна, а сметката □ е била запорирана, не са подкрепени с надлежни доказателства, които да обусловят извод за незаконосъобразност на изпълнителните действия, а оттам и за основателност на исковата претенция, предмет на разглеждане в настоящото производство. Единственият приложен по делото документ, касаещ погасяването на задължението, е издаденото от ЧСИ ***** удостоверение, в което е посочен размерът на постъпилата по изпълнителното дело сума, разпределена както в полза на вискателя, така и с оглед натрупаните такси на основание т. 26 и т. 9 от ТТР към ЗЧСИ – без отразяване на обстоятелството дали и кога са предприети принудителни изпълнителни действия срещу длъжника, или дългът е погасен в срока за доброволно изпълнение.

Съгласно разпоредбата на чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи

фактите, на които основава своите искания или възражения. Предвид разпределената с доклада по делото доказателствена тежест, съдът намира, че ищцата не установява при условията на пълно и главно доказване твърденията си, че принудително е била запорирана сумата по сметката □, без наличието на правно основание за това, още повече и с оглед изричния акт на въззивния съд за спиране на изпълнението от 06.07.2022 г. – влязъл в сила на същата дата предвид необжалваемостта му.

“*****” е уведомила заповедния съд за извършеното плащане от длъжника М. **** на сумата в размер на 4774,92 лв., покриваща задължението □ за главница, мораторна лихва, законна лихва и съдебни разноски, с молба от 23.01.2023 г. – в указания от съда едномесечен срок за предявяване на иска по чл. 422, ал. 1 ГПК за установяване на вземанията, предмет на заповедта за изпълнение. Това обстоятелства навежда на извода, че ищцата доброволно е погасила дълга си. В противен случай, съобразявайки приетото възражение срещу заповедта по реда на чл. 423 ГПК и спирането на изпълнението, спорът между страните би се развил в рамките на исковото производство, където длъжникът може надлежно да защити правата си чрез оспорване дължимостта на процесните суми.

Отделно, в случай че съдебният изпълнител е отказал да спре принудителното изпълнение, въпреки постановения съдебен акт, редът за защита на длъжника е чрез обжалване на действията му на основание чл. 435, ал. 2, т. 6 ГПК. Такива твърдения обаче не са наведени от страна на ищеца в хода на настоящото производство.

Следва да се посочи още, че за ищеца е налице интерес да реализира своите права и по силата на договорната връзка, създадена въз основа на договора за наем с третото за спора лице – “*****” ***, като заяви срещу наемателя претенцията си – например с възражение за неизпълнен договор или иск за разваляне на договора за наем, доколкото в същия изрично е уговорено, че наемателят се задължава да заплаща своевременно всички консумативни разходи, свързани с ползването на имота като електроенергия, вода, отопление от ТЕЦ (чл. IV, т. 1, б. “в” от задълженията на наемателя), респективно – е предвидено правото на наемодателя да прекрати договорните отношения в случай на неплащане на посочените задължения от наемателя за един месец (чл. IV, т. 2, б. “в”).

По тези съображения, предвид липсата на установени при условията на пълно и главно доказване предпоставки от фактическия състав на предявения иск, същият се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД:

За основателността на предявения иск в тежест на ищеца е да докаже следните предпоставки: 1/ наличието на твърдените имуществени вреди, вида и размера на същите; 2/ причиняването на процесните вреди в резултат от действията и/или бездействията на лица, на които ответникът е възложил работа; 3/ причинно-следствената връзка между причинените вреди и противоправното деяние (действие и/или бездействие), осъществено при или по повод на възложената от ответника работа.

По делото безспорно се установява, че ищецът е заплатил такси и разноски по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав, в общ размер на 325 лв., от които 300 лв. за адвокатско възнаграждение, заплатено в брой на адв. П. Б., съгласно Договор № 843487/15.06.*** г., представляващ разписка за получената сума, и 25 лв. – държавна такса, видно от платежно нареждане от 19.05.2022 г. В случая се касае до разноски, направени в производството по чл. 423 ГПК, по отношение на които произнасяне се

дължи при окончателното разрешаване на въпроса за основателността на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, тоест от искивия съд при разрешаване на спора за съществуването на вземането по оспорената заповед за изпълнение, респективно – от заповедния съд при произнасяне в хипотезата на чл. 415, ал. 2 ГПК /при обезсилване на заповедта/. В същия смисъл са и дадените разяснения по тези въпроси с т. 4 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, касаеща разноските в производството по чл. 303 ГПК, но приложима и в производството по чл. 423 ГПК, доколкото същото представлява извънредно производство, аналогично на производството по отмяна на влезли в сила съдебни решения.

Следва да се посочи, че отговорността за разноски е обективна, невиновна отговорност, а не е отговорност за вреди, защото има за предмет само направените по делото разноски. Тази отговорност може да съществува само по висящ процес и затова не може да се търси в отделно производство. Тя включва направените по делото разходи за внесена държавна такса, изплатен адвокатски хонорар, изплатени възнаграждения за вещо лице, за явяване на свидетели в открито съдебно заседание, хонорар на преводач и т.н. Всички суми, изплатени на някое от тези основания, представляват разноски, които страната прави по повод на делото (чл. 78, ал.1 ГПК) и се дължат от страната, която с поведението си неоснователно е причинила възникването на съдебния спор (така – Решение № 414 от 27.07.2009 г. по гр. д. № 1049/2008 г. на V г. о. на ВКС, Решение № 67 от 03.04.2014 г. по гр. д. № 2944/2013 г. на IV г. о. на ВКС и Решение № 54 от 17.02.2016 г. по гр. д. № 5091/2015 г. на IV г. о. на ВКС).

От друга страна, отговорността за вреди, претърпени в хода на едно дело при злоупотреба с процесуални права по смисъла на чл. 3 ГПК, е виновна, поради което и същата, за разлика от отговорността за разноски, може да бъде реализирана извън висящия исков процес между страните. Липсват, обаче, наведени твърдения в този смисъл от страна на ищцата.

Разноските, направени от М. **** за процесуално представителство и защита в производството по чл. 423 ГПК, се подчиняват на общия режим на отговорността за разноски в процеса. В конкретния случай не е имало никакви пречки същата да претендира тези разноски своевременно пред СРС по гр. д. № 6171/2020 г., след като □ е съобщено, че производството е прекратено на основание чл. 415, ал. 5 ГПК, поради липсата на предявен иск по чл. 422 ГПК в указания от съда едномесечен срок. От мотивите към Определение № 6464/06.07.2022 г., постановено по ч. гр. д. № 6799/2022 г. по описа на СГС, ЧЖ-І-К състав, се установява, че М. **** е претендирала заплащането на направените разноски пред въззивния съд, който се е позовал на горецитираната тълкувателна практика, обуславяща произнасянето на заповедния съд относно направените в хода на отменителното производство разноски. В същото време, няма данни искане за присъждане на тези разноски да е направено своевременно пред заповедния съд, нито съответно по реда на чл. 248 ГПК да е поискано допълване на постановения съдебен акт в частта за разноските. Съдът няма правомощия да се произнася служебно, ако страната не е заявила претенция да ѝ се присъдят направените разходи във връзка с неоснователно предизвикания процес, а още по-малко настоящият състав разполага с компетентността да ревизира волята на друг съдебен състав. В случая, разноските са били дължими съгласно правилото на чл. 78, ал. 4 ГПК, предвиждащо, че такива се дължат на ответника и при прекратяване на делото. Извън конкретното производство, в което са направени, и по реда, установен в

процесуалния закон, разноските не могат да се търсят и присъждат.

По тези съображения настоящият състав намира, че заявената искова претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

Предвид изхода на спора, право на разноски има ответникът, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК. В негова полза следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., което съдът определя в минимален размер, съобразявайки вида и обема на извършената дейност от процесуалния представител на ответника, както и фактическата и правната сложност на делото.

По изложените съображения, Софийски районен съд, Първо гражданско отделение, 47-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ в цялост като неоснователни предявените от **М*** В. Л*** - *****, ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № *** ет. *** срещу „*****, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „***“ № ***, при условията на кумулативно съединяване **осъдителни искиове с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника „*** да заплати на ищеца **М*** В. Л***** сумата от 4744,92 лева, представляваща платено от нея без основание в полза на ответника вземане по изпълнително дело № 7539/*** г. по описа на ЧСИ М. *** рег. № *** в КЧСИ, както и **осъдителни искиове с правно основание чл. 49, вр. чл. 45, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 325,00 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в заплатени такси и разноски по гр. д. № 6171/2020 г. по описа на СРС, 57-ми състав.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, **М*** В. Л*** - *****, ЕГН: *****, с адрес: гр. ***, ул. „***“ № *** ет. *** да заплати на „*****, ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление гр. ***, ул. „***“ № ***, сумата от **100,00 лева** (сто лева), представляваща сторени от ответника разноски в хода на исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____